

[Lis Møller.]

Psykiateren: Ja men hvad ville du gøre, hvis du var alene i verden?

Pigen: Det ved jeg heller ikke, det har jeg jo heller ikke prøvet.

Psykiateren: Du burde virkelig kunne svare på alle spørgsmålene.

Nu er der gået 7 måneder. Et barn sidder og har siddet i månedsvis på et børnehjem og ventet på adoption, de undersøgende myndigheder har tiden for sig.

Jeg tillader mig at nævne et par enkelte eksempler mere:

Et ægtepar ønskede at adoptere et barn i alderen 5 år svarende til deres yngste barns alder. Mødrehjælpen svarede, at hvis familien ønskede at adoptere, skulle adoptivbarnet være mindst 9 måneder yngre end familiens yngste biologiske barn. Familien fik samtidig af Mødrehjælpen besked om, at hvis familien fastholdt alderen, ville de antagelig blive afvist som adoptanter.

Der synes ikke at være nogen fornuftig begrundelse for denne 9 måneders aldersforskel.

En familie har adopteret en koreansk pige med ganespaltning. Da man fandt det ønskeligt, at pigen ikke voksede op som enebarn, men så tidligt som muligt fik søskende, søgte man hurtigt om tilladelse til ny adoption. På Mødrehjælps sociale-lægelige konference kunne familiens ansøgning ikke godkendes, idet man ikke kunne fravige reglen om, at der skulle gå mindst 9 måneder mellem 2 adoptivbørns anbringelse i et hjem.

Et ægtepar er blevet standset i ønsket om adoption, fordi ægtemanden som stor dreng havde stjålet en cykel og derfor haft en børneværnsrapport.

Socialminister *Eva Gredals* svar (20. juli 1972):

I sin begrundelse for spørgsmålet henviser fru Lis Møller til, at et tilsvarende spørgsmål til den tidligere socialminister — om det rimelige i, at Mødrehjælpen foretager adskillige specialistundersøgelser i en adoptionssag — faktisk ikke er blevet besvaret.

For en ordens skyld vil jeg gerne anføre, at det af ministeriets akter fremgår, dels at der i det svar, socialministeren afgav den 23. juni 1971, blev henvist til et forslag i det såkaldte Ross-udvalgs betænkning fra 1970

om krav om psykiatrisk undersøgelse af alle adoptionsansøgere, dels at det, efter at spørgsmålet havde været drøftet i Mødrehjælps Tilsynsråd, af den daværende minister i et brev til fru Lis Møller blev udtalt, at vurderingen af behovet for undersøgelser måtte bero på et skøn over omstændighederne i det enkelte tilfælde, og at man næppe generelt burde pålægge mødrehjælpsinstitutionerne at tage mere lempeligt på de undersøgelser, der går forud for afgørelsen i en adoptions sag.

Når der spørges, om jeg vil tage skridt til at undersøge Mødrehjælps fremgangsmåde i disse sager, må også jeg henvise til resultatet af arbejdet i det førnævnte udvalg, som netop fik til opgave med udgangspunkt i klager vedrørende institutionernes virksomhed at foretage en almindelig vurdering af forretningsgangen og sagsbehandlingen bl. a. i sager om adoptionsformidling. Udvalget konkluderede, at der burde sættes ind over for de lange ventetider og den hermed forbundne usikkerhed for ansøgerne. Udvalget pegede derfor på forskellige muligheder for at nedbringe ventelisten, herunder en skærpelse af de generelle krav til ansøgerne. Disse spørgsmål, som jo har en nær sammenhæng med, at antallet af børn til bortadoption er væsentligt lavere end antallet af adoptionsansøgninger, har været overvejet i socialministeriet og vil blive søgt løst med det allerførste.

Udvalget foreslog i øvrigt ændringer i form af fremrykning af de enkelte undersøgelser, men udtalte, at vurderingen af ansøgningernes egnethed som hidtil burde ske ved et samarbejde mellem jurister, læger og socialrådgivere. Udvalget stillede sig forstående over for det faktum, at det for en ansøger kan føles belastende med en psykiatrisk undersøgelse, der specielt tager sigte på dennes evne til at opdrage et barn, men fandt, at den afgørende bedømmelse af ansøgernes personlighed, den psykiske helbredstilstand, adoptionsmotivet og lignende i alle tilfælde burde foretages af en psykiatrisk uddannet læge eller, hvis der på grund af mangel på psykiatere ikke kan knyttes det tilstrækkelige antal læger til institutionerne, af psykologer.

Det kan diskuteres, i hvilket omfang sådanne psykiater- og psykologundersøgelser